

[Gottschalck-Hansen.]

udbygget i 1978 — vil komme til at stå over for et helt andet og væsentligt større tal. I så henseende er jeg helt enig med det ærede medlem hr. Thisted Knudsen. Ministeren søger jo også at sikre sig — af skade bliver man som bekendt klog — ved i sin skriftlige fremsættelse at sige, at det fremtidig ved et sådant byggeri over en lang periode kan blive nødvendigt med ændringer i eller tilføjelser til planen, og dette betyder på godt dansk, at det — uanset pris-, løn- og materialestigning — vil blive endnu mere kostbart, end vi i øjeblikket kan beregne.

På foranledning af dette vil jeg gerne allerede nu ved ændringsforslagets første behandling, så stærkt som jeg formår det; indskærpe, at der fremover iagttages den størst mulige forsigtighed med hensyn til yderligere udgifter. Den nu konstaterede merudgift er jo i sig selv bemærkelsesværdig. Dette land svømmer ikke ligefrem i penge, tværtimod befinder vi os vel nærmest på grænsen af et økonomisk sammenbrud, og den omstændighed, at vi nu snart hver måned optager udenlandske lån, klarer ikke problemerne, så meget mere som den dag vel ikke er fjern, hvor lånemulighederne hører op. Det vil derfor være nødvendigt at udvise den størst mulige sparsommelighed i alt offentligt byggeri, også hvor det — som tilfældet er med det foreliggende lovforslag — drejer sig om en stor og, det erkender jeg, absolut nødvendig opgaves løsning.

Det nuværende rigshospital er nemlig som nævnt af de tidligere ærede ordførere håbløst forældet, og det kan under ingen omstændigheder på forsvarlig måde løse sin dobbelte opgave dels som rigets første og fornemste sygehus, dels som oplæringsinstitut for vordende læger, jordemødre og sygeplejersker.

Det har i byggeudvalget — som jeg har den ære at være medlem af — været opmuntrende at se den dygtighed og interesse, men jeg vil også sige den økonomiske ansvarsbevidsthed, som lægekollegiets repræsentanter har lagt for dagen. Deres saglige bistand har været til uvurderlig nytte.

Jeg har i byggeudvalget givet udtryk for undren over den fuldstændige og gennemgribende ændring, der har fundet sted med

projektet fra starten og til det stade, hvorpå vi i dag befinder os. Man udskrev en arkitektkonkurrence, en dommerkomité trådte i funktion, et forslag blev præmieret, og arbejdet blev overdraget de arkitekter, der vandt førsteprisen. Men under sagens gang er det oprindelige præmieprojekt blevet i den grad ændret, at der faktisk ikke er én eneste ting tilbage af det oprindelige, præmierede forslag. Jeg siger ikke dette for at kritisere arkitekterne, tværtimod, jeg synes, de er meget dygtige og fantasifulde, og jeg nærer heller ikke tvivl om, at samtlige foretagne ændringer betyder forbedringer, men jeg efterlyser af principielle grunde en kommentar fra Akademisk Arkitektforening og Dansk Arkitektforening over for den kendsgerning, at man — og vi ser det jo mange steder og i mange byggerier — får overdraget en opgave, der hviler på visse planer, der er præmieret som de bedste i en konkurrence, og så ender med noget helt andet. Er en sådan opgave egentlig ikke givet under falske forudsætninger? Og vil det ikke kunne få meget vidtrækkende konsekvenser? Det er jo ikke ministeren, der skal svare på dette, men jeg vil gerne fra dette sted vække interesse om problemet og høre, om arkitektorganisationerne måtte have nogle kommentarer dertil.

Det er jo, og må selvsagt være, en langtidspan, før denne opgave er løst på helt tilfredsstillende måde, og det kan for så vidt i sig selv være deprimerende, at det nye rigshospital, den dag det skal tages i brug, formentlig allerede er forældet. Så stærkt går udviklingen nu engang på dette område. Men opgaven skal løses, og som forholdene er nu derude på Blegdamsvej, kan det ikke fortsætte.

Jeg vil være meget interesseret i, at spørgsmålet om militærhospitalet meget snart finder sin løsning. Jeg tænker i denne forbindelse ganske særligt på det store behov, vi har for en afhjælpning af ortopædisk hospital. Med det stigende antal trafikulykker, der beklageligvis finder sted her i landet, er presset på ortopædisk hospital så voldsomt, at man hverken helt eller halvt kan imødekomme invalideredes ønsker om behandling. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede minister, om man kan for-